

— Τὸ ἔτι σωζόμενον ὥρολόγιον τῆς Ἀγορᾶς Ἀθηνῶν κατεσκευάσθη δαπάνῃ τοῦ Λόρδου Ἑλγίνου, ὅστις πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει ὦν καὶ ἐπαναστρέφων εἰς Ἀγγλίαν τῷ 1800 διήλθεν ἐντεῦθεν, συλλήσας τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἄλλας ἀρχαιοτήτας, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὁποίων ἐδώρησε τῷ τότε τούρκῳ Βασιλεῖ Ἀθηνῶν τὸ μνησθέν ὥρολόγιον, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ πρῶτον ἀνεγερθὲν ἐν Ἀθήναις. Ἐν τῇ θέσει ἐν ᾗ τοῦτο κεῖται καὶ παρὰ τὸ ὥρολόγιον τοῦ Κυρρήστου ἐνθα αὐρίζεται ἔτι καὶ τζαμίον συνήρχοντο οἱ χωρικοὶ ἐκ τῶν πέριξ τῆς Ἀπτικῆς χωρίων ἐκάστην δευτέραν τῆς ἐβδομάδος καὶ ἐπώλουν τὰ προϊόντα τῶν ἀγρῶν αὐτῶν πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως.

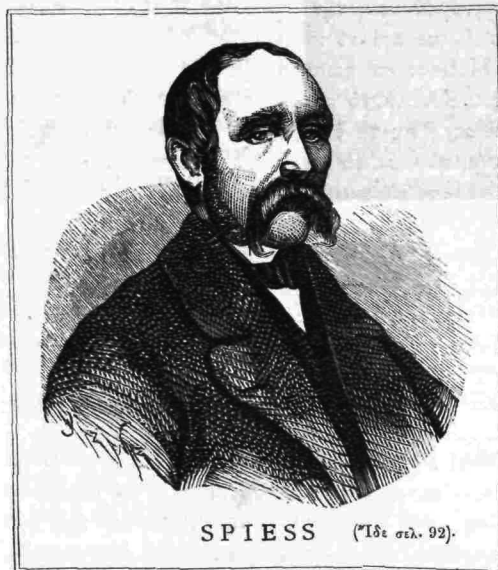
Τὰ μνημεῖα ταῦτα διεσώθησαν ὅλα καὶ θά ἴστανται ἐκεῖ ἐπὶ μακρὰ ἔτη. Ἀλλ' ὅσας τὸ ὥρολόγιον ἐκεῖνο σημαίνει ἐκάστην παρερχομένην ὥραν εἴτε ὑπὸ τὸν θόρυβον τῆς ἡμέρας εἴτε ὑπὸ τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνθα ἴσταται θὰ ἐκσπενδονίζῃ εἰς τ' ἀχανὲς τῆς θαλάσσης κύματα βραγχώδη καὶ παρατεταμένην ἀπήχην τῆς κατάρας ὁλοκλήρου τῆς πόλεως, ἣν θὰ διαβιβάσῃ ταῦτα εἰς τὴν παραλίαν τῆς Σκωτικῆς πόλεως ἐν ᾗ ἀναπαύεται ὁ εὐγενὴς Λόρδος!

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΙΑΣΟΣ ΔΗΜ. ΑΛΕΞΙΑΔΟΥ

Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΑΛΙΑΣ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὡς οἱ μαργαρίται εἶνε σπάνιοι οὕτω καὶ τὰ ὠραῖα δραματικά ἔργα δυσκόλως ἐν τῇ πληθώρα τῶν μυθιστορικῶν χαρακτήρα ἐχόντων δραμάτων ἐκλέγονται:

Δὲν πταίουσιν ὅμως εἰς τοῦτο οἱ διευθύνται τῶν ἐλληνικῶν θεάτρων, οὔτε ἴσως καὶ οἱ θεαταὶ ἢ μεταφρασταὶ τινες διαφθείραντες διὰ τῆς διδαχῆς ἔργων εἰλημμένων ἐκ τῆς σωρείας τῶν Παρισίων μυθιστορημάτων μὴ ἐχόντων οὔτε ἠθικὴν διδασκαλίαν, οὔτε πλοκὴν, οὔτε δράσιν, οὔτε λύσιν, τὴν καλαισθησίαν αὐτῶν, οἵτινες ἦδη τέρπονται μᾶλλον ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ῥοκαμβόλ ἢ ἐπὶ τῇ τῶν δραμάτων τοῦ Φεγιέ, τοῦ Λεγκουδέ καὶ τῶν ἄλλων ἀκαδημαϊκῶν.

SPIESS (Ἰδε σελ. 92).

Ὁ Υἱὸς τῆς Κοραλίας, χάρις εἰς τὸν μεταφραστὴν κ. Κ. Ξανθέπουλον, εἶνε ἐν ἐκ τῶν ὀλίγων ἀληθῶς οἰκογενειακῶν ἔργων, ἅτινα ἢ Ἑλληνικῇ Σκηνῇ κέκτηται. Εὐγενὴ καὶ ἀσπιλα αἰσθήματα, αὐταπάρνησις γενναῖός φρων, ἔρως ἀγιάζόμενος διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, δρᾶ-

σις καὶ λύσις ἀμειπτος, ἀνευ ἐγχειριδίων καὶ αἵματος, ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις τὰ προτερήματα τοῦ τρυφεροῦ τούτου ἔργου οὗ τὴν ἐπανάληψιν θερμῶς συνιστῶμεν, διότι καὶ ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξεν ἐπιτυχής.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. Σφίγγομεν τὴν χεῖρα τοῦ κ. Ἀλεξιάδου, ἀπονέμοντες αὐτῷ τὰ συγχαρητήριά μας, ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ τῇ παραστάσει ταύτης.

Τὸ δράμα τοῦτο τοῦ Λεγκουδέ, πλούσιον εἰς σκηνὰς πλήρεις

μεγαλείου καὶ ὕψους καὶ περιπαθείας, τεχνῆεν καὶ δραματικώτατον τὴν πλοκὴν καὶ τὴν δράσιν, κοσμούμενον διὰ πολλῶν μαργαριτῶν ὑπὸ ἰδεολογικὴν ἔποψιν, εἶνε ἀναντιλέκτως ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς νεωτέρας δραματικῆς τέχνης.

Ἡ διεξαγωγὴ τῆς παραστάσεως, εἰ καὶ τὸ δράμα ἦν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις τῶν ἐλλήνων ἡθοποιῶν, ἐγένετο μετ' ἀρκούσης ἐπιτυχίας. Ἡ ἀνθηρὰ Φιλομήλα, ὡς Βεατρίκη, καὶ ὁ κ. Πεταλᾶς, ὡς υἱὸς τῆς Δουκίσσης, πολλοῦ ἐπευφημήθησαν δικαίως ἢ κ. Πι-

πίνα Βονασέρα, ὡς Δουκίσσα, εἶχε τι τὸ ἡγεμονικὸν κ' ἐπιβάλλον ὡς πάντοτε, ὁ κ. Τσίνοτος ὡς αὐλάρχης ἐπλεεν εἰς τὰ νερά του, ὁ δὲ κ. Ἀλεξιάδης λίαν προσφύως ὑπεδύθη τὸ πρόσωπον τοῦ ἡμιηλιθοῦ θεατρῶνος.

Ἡ ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΔΙΚΗ. Εἰ καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ὑπολείπεται κατὰ τὴν δραματικὴν τέχνην τῶν δύο ἀνωτέρω κατὰ πολὺ, οὐχ ἦττον ὅμως ἐνώπιον πλήθους θεατῶν ἐπανελήφθη, καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, διότι οἱ ἡθοποιοὶ ὑποκρίνονται ἐντέχνως ἰδίᾳ δὲ ὁ κ. Ἀλεξιάδης:

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ ὑπόθεσις τούτου ἐν ὀλίγοις. Ὁ Κόμης Μοριὰν ἐξόριστος ὦν ἔφευγε τοῦ Γαλλικοῦ ἐδάφους μετὰ τῶν κοσμημάτων καὶ διαφόρων αὐτοῦ ἐπισήμων καὶ ἰδιαιτέρων ἐγγράφων, ὅτε κατὰ κακὴν τύχην προσεβλήθη κατὰ τὴν ὁδοπορίαν ὑπὸ τινος κακούργου καὶ ἐπληρώθη. Εἰς τὸ μέρος συνέβαινε ἡ ἀποτρόπαιος αὕτη πρᾶξις, συνέπεσε νὰ διέρχηται ὁ

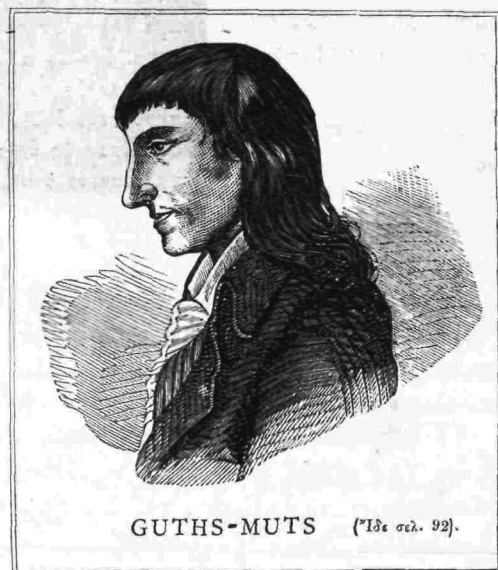
λοχίας Ῥενώ, ὅστις ἀκούσας τὰς φωνὰς τοῦ πληγωθέντος ἔτρεξε πρὸς βοήθειάν του· ἀλλ' ἡ παρουσία αὐτοῦ οὐδὲν ἕτερον κατάρθωσεν ἢ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν αἰμοδόρον κακούργον, καὶ τότε ὁ ἐκπνέων κόμης πιστεύσας, καὶ δικαίως, ὅτι εἶχε παρ' αὐτῷ τίμιον ἄνθρωπον, τῷ ἐνεπίστεύθη τὸ κιῶνιον τῶν θησαυρῶν καὶ ἐγγράφων του, ὅπως ἐν καιρῷ παρακαταθήσῃ αὐτὸ εἰς τὴν κόρην του, εἷς τι Παρθεναγωγεῖον εὐρισκομένην. Ὁ λοχίας δι' ὅρκου ὑπεσχέθη τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς τοῦ δυστυχοῦς ψυχορρα-

γούντος καὶ μετέβη πάραυτα παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ του, κρυφίως καταλιπὼν τὸ στρατόπεδον, καὶ οὕτω ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του, εἰπὼν τῇ συζύγῳ του τὰ πάντα καὶ παραγγείλας αὐτῇ νὰ ἐπιτηρῇ τὸν θησαυρὸν μέχρις οὗ δυνήθῃσι νὰ καταθέσῃσι τοῦτον τῇ θυγατρὶ τοῦ δολοφονη-

θέντος κόμητος. Μετὰ ταῦτα ἀπεχαιρέτησε τὴν σύζυγόν του καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀλλὰ μόλις εἶχε προχωρήσει βήματά τινα τῆς οἰκίας του, καὶ ἰδοὺ εἰσέρχεται κρύφα ὁ παρακολουθήσας αὐτὸν δολοφόνος καὶ δι' ἀπειλῶν ζητεῖ παρὰ τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς συζύγου τοῦ λοχίου, τὸ κιῶνιον τῶν θησαυρῶν τοῦ κόμητος, ὃν δολίως ἐφόνευσεν· αὕτη ἀνθίσταται, κραυγάζει, αἱ δὲ κραυγαὶ τῆς ἐξυπνοῦσι τὸ πενταετὲς θυγάτριόν της, ὅπερ καὶ καθησυχάζει αὕτη, ἀναγκασθεῖσα ὑπὸ τοῦ κακούρ-

JAHN (Ἰδε σελ. 92).

GUTHS-MUTS (Ἰδε σελ. 92).

γου νὰ εἶπῃ πρὸς αὐτὸ ὅτι εὐρίσκεται μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἐπειδὴ δὲ ὁ κακοῦργος δὲν κατ' ὥρθου τίποτε διὰ τῶν ἀπειλῶν, ῥίπτει νεκρὰν διὰ τινος ἐγχειριδίου τὴν πτωχὴν Μαγδαληνὴν καὶ ἀπέρχεται λαθὼν μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόμητος Μοριάν. Ἐν τῇ πτώσει τῆς ἡ Μαγδαληνῆ ἀφῆκε κραυγὴν ἰσχυράν, ἣν ἀκούσαντες οἱ γείτονες φθάνουσιν ἀργὰ ὅμως· οὗτοι ἐρωτῶσι τὴν μικρὰν Ἰουλίαν τίς ἦτο μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, αὕτη δὲ ἀποκρίνεται ἐν τῇ ἀθωότητί της, ὁ πατέρας μου.

Ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τοῦ προλόγου βλέπομεν προδιβαζόμενον τὸν λοχίαν Ῥενώ εἰς ὑπολοχαγόν, ἐπειδὴ ἀφῆρσεν ἐχθρικήν τινα σημαίαν. Αἰφνης ὁ δήμαρχος φέρει τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγγελίαν. Μάτην οὗτος διαμαρτύρεται λέγων ὅτι εἶνε ἀθῶος! Πάντα τὰ φαινόμενα, πᾶσαι αἱ ἐνδείξεις εἰσὶ κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ὁ δυστυχὴς λοχίας καταδικάζεται εἰς θάνατον, ὑπὸ τῆς ἰδίας θυγατρὸς του, ὅστις εἶτα μετεβλήθη εἰς τὰ δεσμὰ τοῦ κατέργου. Καὶ οὕτω λήγει ὁ πρόλογος, τοῦ κυρίως δράματος ἔχοντος ὡς ἑξῆς.

Μεταξὺ τῶν συστρατιωτῶν τοῦ ὑπῆρχε καὶ ἐπιστήθιος τις φίλος τοῦ λοχίου Ῥενώ, ὀνόματι Σαμβορόλ, εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰουλίαν. Ἡ πρώτη πράξις τοῦ δράματος διεξέρχεται γεγονότα μετὰ δεκαπενταετίαν ἀπὸ τῆς σκληρᾶς ταύτης τύχης τοῦ Ῥενώ, καὶ ἐν αὐτῇ βλέπομεν τὸν Σαμβορόλ, γέροντα ἤδη ἀπόμαχον, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ στρατηγοῦ Δουβρύ, μετὰ τῆς Ἰουλίας τὴν ὁποίαν εἶχεν υἱοθετήσει ὁ στρατηγός. Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ στρατηγοῦ εὐρίσκονται ἐπίσης ἡ κόρη τοῦ κόμητος Μοριάν, μετὰ τῆς διευθυντρίας τοῦ Παρθεναγωγείου, εἰς ὃ εἶχε καταταχθῆ νηπιόθεν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Ἡ κόρη τοῦ καταδίκου Ῥενώ μετονομάζεται ἡδη Ἀδριανὴ συγκεχυμένως δὲ ἀναμιμνήσκειται τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας ὅτε ἡμέραν τινὰ ὁ στρατηγός εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ τινας στιγμὰς ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ δυστυχέως τινες κατάδικοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο κατὰ σύμπτωσιν καὶ ὁ Ῥενώ, ὅστις ἰδὼν τὴν θυγατέρα τοῦ ἀναγνωρίζει αὐτήν· αὕτη δὲ δὲν στέργει ν' ἀποχωρισθῇ αὐτοῦ, ὅστις καὶ αὖθις ἀποχωρίζεται τῆς μόνης παραμυθίας του, ὅπως δηγηθῇ εἰς τὰς φυλακάς.

Μετὰ τὴν πράξιν ταύτην βλέπομεν τὸν δολοφόνον τοῦ Μοριάν καὶ τῆς Μαγδαληνῆς, τὸν ἄρπαγα δῆλον ὅτι τοῦ κιβωτίου, ἐμφανιζόμενον ὡς κόμητα Μοριάν καὶ ζητοῦντα παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Δουβρύ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ γνησιότητα τῶν ἐγγράφων του πρὸς δὲ καὶ ἔτοιμον ὅπως παραλάβῃ τὴν δῆθεν θυγατέρα του καὶ ἀπέλθῃ τὴν ἰδίαν νύκτα. Εἰς τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς του παραδίδει τὸ κιβώτιον, εἰς ὃ βεβαίως εὐρίσκετο ὁ μίτος, δι' οὗ θ' ἀπεκαλύπτετο ἡ ἐνοχὴ του, τὸ κόσμημα δῆλα δὴ τῆς Μαγδαληνῆς ὅπερ αὕτη εἶχε θέσει ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κιβωτίου, καὶ περὶ οὗ πολλὰς ἀνέφερον ὁ ἀτυχὴς Ῥενώ, ὑποστηρίζων ὅτι εἰς ὃν τινα, εὐρεθῇ τὸ κόσμημα τοῦτο, οὗτος εἶνε ὁ καὶ τῆς δολοφονίας ἐνοχος.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος Μοριάν, θεωροῦσα ἑαυτὴν θυγατέρα τοῦ κακοῦργου τούτου, καὶ ὑποπτευθεῖσα μὴ ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶνε ὁ δολοφόνος, ἂν καὶ ἐπεθύμει νὰ σώσῃ τὴν φίλην αὐτῆς Ἀδριανὴν καὶ τὸν πατέρα ἐκείνης, ὅμως σιωπᾷ, μέχρις οὗ ἀντιμετωπισθέντων τοῦ καταδίκου μετὰ τοῦ δῆθεν κόμητος Μοριάν ὅστις ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ διήγησις τοῦ λοχίου εἶνε μῦθος πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς κατηγορίας, συνάμα δὲ ταρασσεται, τῆς δὲ διευθυντρίας θαρραλέως ἀποκαλοῦσης αὐτὴν ἐνοχον καὶ μὴ πατέρα τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος, αὕτη ἐξάγει τὸ κόσμημα τοῦ στήθους αὐτῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ δολοφόνος θεώρει ὡς ἀνήκον τῷ κόμητι Μοριάν. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἀνακαλύπτεται ὁ ἀληθὴς ἐνοχος τῆς δολοφονίας, ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ ἀτυχοῦς καὶ γενναίου λοχίου Ῥενώ ἐναγκαλιζεται τὸν πατέρα της καὶ ἤδη δύναται νὰ νυμφευθῇ τὸν λοχαγὸν Ῥαούλ, μεθ' οὗ ἀντηγαπῶντο.

Ο ΛΙΘΟΞΟΟΣ, τὸ τρίπρακτον δράμα τοῦ Δουμᾶ, ἤρесе, διότι οὔτε πλοκῆς δραματικῆς στερεῖται οὔτε σκηνῶν καταναυσουσῶν βαθύτατα τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ.

Ἡ κατόπιν ΜΑΡΓΑΡΩ Η ΜΕΝΙΔΙΑΤΙΣΣΑ, κωμωδία μετενεχθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη ὑπὸ τοῦ ἠθοποιῶ κ. Λαζαρίδου, καταλήγουσα δ' εἰς τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα, ὅτι προτιμότερον νὰ εἶνε τις ἄξεστος καὶ ἀγροῖκος ἀλλ' ἐντιμος ἢ μύστης τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ καὶ ὑπόπτων ἠθῶν δὲν εἶνε κακὴ. Ἐν αὐτῇ ἐπέτυχον ἡ κ. Χέλημ, Ζάνος καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ κ. Λαζαρίδης, ὅστις ὡς χωρικὸς Μενιδιάτης ἦτο ἀπαραμίλλος, ἐπανειλημμένα ἐπισπᾶσας τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ.

ΘΙΑΣΟΣ Δ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ. Τοῦ ὠραίου αὐτοῦ ἔργου διὰ τὰς γραφικὰς εἰκόνας καὶ τὸ καινοφανές, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Α. Λεονάρδου διδαχθέντος καὶ ἄλλοτε, ἀντὶ πάσης ἄλλης κρίσεως δημοσιεύομεν σύντομον ἀνάλυσιν.

Ὁ Φερδινάνδος Μοραλὲς κατήγετο ἐξ Ἰσπανικῆς οἰκογενείας ἐγκατεστημένης εἰς Μεξικόν, ἐνθα ὁ πατὴρ αὐτοῦ Γρηγόριος Μοραλὲς ἦτο κύριος ἀπεράντων γαιῶν καὶ μεγάλης περιουσίας.

Μεταβάς ὁ Φερδινάνδος ἐκ τοῦ Μεξικοῦ εἰς τοὺς Παρισίους πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του, ἡράσθη ἐμμανῶς νέας ὠραίας, τιμίας, πλὴν πτωχῆς, ἣν ἐπὶ τέλους ἐνυμφεύθη παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Ἐκ τούτου ὁ πατὴρ διέκοψε πᾶσαν μετὰ τοῦ υἱοῦ του σχέσιν καὶ ἀποστολὴν αὐτῷ χρημάτων. Διὸ ὁ Φερδινάνδος ὅπως διαθρέψῃ τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον του, κατετάχθη εἰς τὴν ξένην λεγεῶνα τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, ἥτις ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Καθυλίας. Ἐκεῖ κατὰ τινα μάχην ἐφονεύθη ἐγκαταλιπὼν χήραν καὶ θυγατέρα ἐν ἡλικίᾳ 8 ἐτῶν, τὰς ὁποίας συνέστησεν εἰς τὸν μόνον φίλον τοῦ Παῦλον Βεράρδον.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φερδινάνδου ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκάλεσε πλησίον του τὴν ἐγγονὴν του μετὰ τῆς μητρὸς της Ἑλένης Μοραλὲς. Πρὶν ὅμως αὐταὶ ἀφικθῶσιν εἰς τὸ Μεξικόν ὁ γέρον ἀπέθανεν ἀφίσας κληρονομίαν του τὴν μικρὰν ἐγγονὴν τοῦ Εὐάν. Συγχρόνως δ' ἐναυάγησε καὶ τὸ πλοῖον δι' οὗ ἀμφότεραι αὐταὶ μετέβαινον εἰς τὸ Μεξικόν καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ κοράσιον ἀπώλεσε τὴν μητέρα του. Ἀλλὰ τὸ κοράσιον σώζεται ὑπὸ μετανάστιδος τινος Γαλλίδος, ἥτις τὸ ἐπαναφέρει εἰς Παρισίους, ἐνθα ἐξ ὅλων τυχαίας συμπτώσεως τὸ λαμβάνουσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν των δύο νέοι γάλλοι εὐγενεστάτων αἰσθημάτων, ἥτοι ὁ φίλος τοῦ πατρὸς τοῦ Παῦλος Βεράρδος καὶ ὁ Θεόδωρος Πιδοίνο, ὡς καὶ εἰς ἰδιότροπος ἀλλ' ἀγαθώτατος Ἀμερικανὸς ὁ Ἰωάνθαν Ρίβερς.

Παραλαβόντες λοιπὸν οἱ τρεῖς οὗτοι τὴν μικρὰν Εὐάν ἀναχωροῦσιν εἰς Μεξικόν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς τε μητρὸς καὶ τῆς κληρονομίας αὐτῆς.

Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ πλοκὴ τοῦ δράματος εἰς ὃ ἔχουσι πολὺ μέρος πλὴν τῶν μνησθέντων προσώπων καὶ ὁ Δὸν Ριβέρος ὁ μυστικὸς ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν τοῦ Μεξικοῦ, ὁ μαῦρος Ἀνδρέας, μιγὰς ἀνδρείος, εἰς τῶν Πειρατῶν ὁ Ζουανὲς, ὡς καὶ εἰς Γάλλος ὁ Ἰούλιος Ρουέν.

Ο ΤΑΡΤΟΥΦΟΣ. Ἡ λαμπρὰ αὕτη κωμωδία τοῦ ἀθανάτου Μολιέρου ἥτις, ὡς ὁ Κοραῖς ἐν τοῖς προλεγόμενοις του λέγει, «συνήργησε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τοὺς ὑποκριτὰς τῆς 12'». ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐμπόδισε νὰ γεννηθῶσι νέοι διάδοχοι, ἐπειδὴ τὸ ὄνομα ΤΑΡΤΟΥΦΟΣ ἔγεινε συνώνυμον τοῦ ὑποκριτῆς καὶ κατεχωρίσθη εἰς τῆς Ἀκαδημίας τὸ λεξικόν, ἐδιδάχθη ἀρκούντως ἐπιτυχῶς χάρις εἰς τὴν δεδοκιμασμένην ἰκανότητα τοῦ κ. Σ. Ταβουλάρη, ὅστις ὑπεκρίθη τὸ πρόσωπον τοῦ Ταρτούφου.

Ὁ ΤΑΡΤΟΥΦΟΣ εἶδε τὸ φῶς μετὰ τὸ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ